

Ljudje so pripovedovali, da čez mnogo let pride zal mladenič in ta reši spečo cvetico izpod ternja.

Tako je tudi bilo. Prihajali so mnogi mladeniči, ter so poskuševali, ne bi li proderli skozi bodeče ternje, a bilo je vse zamán. Čez dolgo dolgo časa — pravijo čez sto let — prišel je zal kraljevič v deželo. Temu je nek der-var pripovedoval o živej meji, in da v sredi nje stoji lepa palača, v katerej spi zala kraljeva hčerka pod bodečim ternjem. Pripovedoval mu je tudi, da je že mnogo mladeničev poskušalo prodreti preko ternjeve meje, da bi rešili Ternjévíco, pa ostali so v ternji in so morali žalostno umreti.

Kraljevič je vse to poslušal in se ni dal ustrašiti.

Pogumno se je bližal k živej meji, in glej! — namesto ternja so bile same cvetice. Brez posebne težave se je splazil preko ternja in srečno proderl do kraljeve palače. Šel je skozi dvorišče, tu so spali psi; šel je skozi dvorano, tu sta spala kralj in kraljica, spale so muhe na steni in golobje na strehi. Zdaj pride do starega stolpa; odpre vrata in stopi vanj. Tu zagleda Ternjévíco na tleh ležati. Bila je tako lepa, da je nij bilo lepše cvetice na vsem svetu. Ko jo prime za roko, takój se je zbudila. Zdaj sta šla skupaj doli po stopnicah in zbudila sta se kralj in kraljica, zbudilo se je vse spremstvo, zbudili so se konji v hlevu, psi na dvorišči, muhe na steni in golobje na strehi, zbudilo se je vse, kar je celih sto let v sladkem spanji počivalo. Veselja nij bilo konca ne kraja.

Kraljevič je vzel Ternjévíco v zakon. Gostíli so se in dobre volje bili, in srečno sta živela ves čas svojega življenja.

Poslovenil Av. Savinski.

Gúgalica.



Še bolj, še bolj, Matjíček,
Zagúgaj me na zrak!
Visoko me požéni,
Saj deček si krepák.
Do veje tja zelene
Zagúgaj me močno,
Da bele vidim híše
S prijazno cerkevco.

Poglédite otroci!
Zdaj k víšku poletím,
Po zraku kakor ptiček
Nizdolu spet ferčím.
In v lasce mi rumene
Tih veterček pihljá,
Požéni me, Matjíček,
Do šinjega nebá!

I. T.